

Jaap ter Haar

Saskia en Jeroen

Aan zee

met illustraties van Nynke Talsma

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Op vakantie

Het was druk en rommelig in huis. Saskia en Jeroen keken met verbazing naar de spullen die overal in bergjes lagen. In hun eigen slaapkamer lagen kleren, schoenen en handdoeken op de bedden uitgespreid.

De tweeling vond al die drukte geweldig. Ze wisten precies waarvoor het allemaal was. Over een paar uur zouden ze vertrekken. Met papa, mama en Bartje gingen ze tien dagen naar zee. Daar hadden ze het al weken over. Saskia en Jeroen waren nog niet eerder aan zee geweest. En ze gingen in een hotel logeren, dat hadden ze ook nog nooit gedaan.

Papa en mama liepen met stapeltjes kleren heen en weer. Overal stonden al tassen ingepakt, maar er moest nog van alles in de halfvolle koffers.

Bartje lag in zijn wieg en hij sliep door al het geroezemoes

heen. Maar de tweeling drentelde overal tussendoor. Ze vroegen steeds wanneer ze nou eindelijk weggingen. Mama was te druk bezig om een antwoord te geven.

Om van hun gevraag af te zijn, gaf ze Saskia en Jeroen allebei een koffertje.

‘Doe hier maar wat speelgoed in. Dingen die jullie graag willen meenemen.’ En weg was ze weer, want papa riep dat hij zijn dikke trui niet kon vinden.

Saskia en Jeroen hurkten voor hun speelgoedplank. De koffertjes stonden er geopend naast.

‘Wat neem jij mee, Joene?’

‘Weet ik nog niet.’

‘Ik neem mijn kleurboek mee, en mijn kleurtjes,’ zei Saskia. Jeroen keek haar verbaasd aan.

‘Je gaat toch niet kleuren als je aan het strand bent? Dat doe je thuis.’

‘Maar als het nou eens heel hard regent?’ vroeg Saskia.

Jeroen lachte haar uit. ‘Het regent nooit aan zee!’

‘Natuurlijk wel. Het regent daar heus weleens, net als hier.’

‘Nou, dat denk ik niet,’ zei Jeroen. ‘Waarom gaan alle mensen met vakantie naar zee? Om lekker weer te hebben. Ze gaan er echt niet heen om in de regen te zitten.’ Hij lachte om zijn eigen slimmigheid.

Saskia wist niet wat ze terug moest zeggen. Had Jeroen gelijk? Ze kon het niet aan mama vragen, want die gaf toch geen antwoord vandaag. In de hoop dat Jeroen iets stoms zou zeggen, vroeg ze: ‘Wat neem jij mee?’

‘Mijn autootjes, mijn schep, mijn emmer en mijn kruiwagen.’

‘Poeh! Je kruiwagen! Die past niet eens in dat kleine koffertje!’

Daar had Jeroen nog niet aan gedacht. ‘Dan laat ik die wel thuis,’ zei hij.

Zo ging de tweeling nog een tijdje door, tot papa en mama eindelijk klaar waren. De koffers en tassen stonden in de gang bij elkaar.

‘Gaan we nu?’ vroeg Saskia voor de zoveelste keer.

‘Bijna,’ zei papa, die met een laatste koffer en een schep aan kwam lopen. ‘We moeten alleen nog op oom Freddy wachten.’

Oom Freddy zou mama en Bartje en alle koffers naar het hotel brengen. Voor papa en de tweeling was geen plaats in de auto. De tweeling vond dat niet erg. Ze vonden het veel leuker om met papa in de trein te gaan.

‘Maar dan kunnen wij toch vast weg?’ vroeg Jeroen. ‘Wij gaan met de trein. Dan hoeven wij niet op oom Freddy te wachten.’

Papa aaide hem over zijn bol en lachte. ‘Jawel. Ik wil oom Freddy helpen met inladen.’

Toen ontdekte Jeroen dat mama hun koffertjes bij de andere spullen had gezet. ‘Mogen we onze eigen koffertjes meenemen?’

‘Waarom?’ vroeg papa. ‘Dat is alleen maar lastig. Waarom zou je met die spullen gaan sjouwen?’

‘Met een koffertje op reis gaan is veel echter,’ zei Saskia. Papa zuchtte. ‘Ik vind het best, maar dan moeten jullie ze zelf dragen.’

De tweeling knikte heftig; dat sprak vanzelf!

‘Toet-toet!’ klonk het toen.

Saskia en Jeroen renden naar buiten. ‘Oom Freddy!’

Nu konden ze eindelijk weg. IJverig hielpen ze papa en oom Freddy om de koffers en tassen naar de auto te dragen. Als laatste bracht papa Bartje in zijn reiswieg naar buiten en zette hij hem op de achterbank.

Oom Freddy zat al achter het stuur. Mama stapte naast hem in en... *Toet-toet!* Daar gingen ze, uitgezwaaid door papa en de tweeling.

Papa liep nog een keer door het huis om te zien of alles in orde was. Toen trok hij de voordeur dicht en draaide hem op slot.

Ze gingen met de bus naar het station. Het was maar een kort ritje. Op het station kochten ze treinkaartjes en liepen ze meteen door naar het perron. De trein stond al op hen te wachten.

‘Ik wil bij het raam zitten,’ zei Saskia.

Ze vonden een lege coupé aan het eind van de derde wagon.

Saskia en Jeroen gingen meteen bij het raam zitten. Jeroen legde zijn koffertje naast zich neer.

‘Het is gelukkig niet vol,’ zei papa. ‘Als ik ’s morgens vroeg naar mijn werk ga...’

Hij kon zijn zin niet afmaken, want Saskia riep ineens heel hard: ‘Ooo! Wat stom!’

Papa vroeg: ‘Wat is er?’

Saskia durfde hem niet aan te kijken. ‘Ik heb... ik heb mijn koffertje in de bus laten staan!’ fluisterde ze.

‘Ooo,’ zei Jeroen.

Papa keek Saskia geschrokken aan. 'Nee hè! Hoe kon je dat vergeten? Jullie hebben me zo beloofd dat jullie op de koffertjes zouden letten!'

'O, pap...' Saskia's lip begon te trillen. Ze dacht aan al haar kleurtjes en het mooie speelgoed dat ze in het koffertje gestopt had. 'Pap, ben ik mijn koffertje voor altijd kwijt?'

Papa keek op zijn horloge. Over een paar minuten zou de trein vertrekken. Zou hij het erop wagen om naar de bus terug te rennen?

'Zal ik het koffertje gaan halen?' vroeg Jeroen. Dat vond Saskia aardig van hem. Ze had verwacht dat hij haar zou uitlachen en voor stommerd zou uitmaken.

'Nee,' zei papa. 'Jullie blijven hier zitten. We hebben nog maar twee minuten. Ik ren even op en neer. Misschien staat het koffertje nog in de bus.'

‘Maar als de trein straks weggrijdt zonder jou?’ vroeg Saskia bang.

‘Ja, pap, wat moeten we dan doen?’ Jeroen werd ook ongerust.

Papa stond op. ‘Wees maar niet bang. Ik zorg er wel voor dat ik op tijd terug ben. Maar als ik per ongeluk toch de trein mis, dan moeten jullie op mij wachten. Op het station in Amsterdam!’ Al pratend liep hij de coupé uit. ‘Dus gewoon blijven zitten en op me wachten. Onthouden jullie dat goed?’

‘Ja, pap!’ riep Jeroen.

Saskia zei niets, ze knikte alleen maar. Er zat een prop in haar keel en een raar gevoel in haar buik.

‘Blijven zitten, hè?’ riep papa nog eens.

Toen rende hij over het perron naar de uitgang. De tweeling had hem nog nooit zo hard zien lopen.

Ze zaten wat stilletjes tegenover elkaar. Op vakantie gaan had zo leuk geleken, maar nu...

Jeroen stond op en ging naast zijn zusje zitten.

‘Ik hoop dat mijn koffertje nog in de bus staat,’ zei Saskia.

Jeroen bromde: ‘Ik hoop dat papa terug is voor de trein weggaat. Waarom was je ook zo stom om je koffertje te vergeten?’

‘Nou, jij vergeet ook weleens wat,’ zei Saskia.

‘Maar niet mijn koffertje met speelgoed. Dat was echt hartstikke stom, Sas!’

Zijn zusje haalde haar schouders op. ‘Ik moest in de bus de hele tijd aan zee denken. En aan alle leuke dingen die we aan het strand gaan doen. Daarom heb ik niet meer aan mijn koffertje gedacht.’

Net toen Jeroen wilde zeggen dat het tóch stom van haar was, schokte de trein even. Langzaam kwam hij in beweging.

‘Sas!’ gilde Jeroen. ‘De trein begint te rijden!’

Saskia zag het ook. Ze gleden traag langs het perron en toen ging het sneller en sneller...

In paniek keken ze elkaar aan.

‘O, Joene! Papa is nog niet terug. Wat moeten we nou doen?’

‘Weet ik niet meer,’ zei Jeroen verslagen.

Saskia begon te huilen. ‘Het... het is allemaal... m-mijn schuld!’

Jeroen sloeg troostend zijn arm om haar heen. ‘Niet huilen, Sas,’ zei hij.

‘We hebben niet eens kaartjes!’ snikte ze. ‘Als straks de con-conducteur komt, w-wat moeten we d-dan zeggen?’

Dat wist Jeroen ook zo gauw niet. Hij keek naar buiten. Ze waren het station al uit! Toen keek hij weer naar Saskia die met grote tranen in haar ogen voor zich uit zat te staren. Met de mouw van zijn jas veegde hij haar tranen weg.

‘Papa zei dat we in Amsterdam op hem moeten wachten. Dat doen we gewoon, Sas.’

Saskia snikte nog wat na. ‘Ik vind het helemaal niet leuk meer om op vakantie te gaan.’

Jeroen gaf geen antwoord. Ze waren al een heel eind van huis en helemaal alleen...

De trein raasde op volle snelheid over het spoor. Ze kwamen eerst langs bossen en daarna reed de trein dwars door de weilanden. Saskia en Jeroen konden er niet van genieten. Ze konden alleen maar aan papa denken. Zou hij nu in zijn eentje op het perron staan? Zou hij kwaad zijn omdat Saskia haar koffertje had vergeten? Moest hij lang wachten voor er weer een trein kwam?

Vragen, vragen, steeds meer vragen. Maar de tweeling wist er geen antwoorden op.

Er klonk gemorrel aan de deur van de coupé. Verschrikt keken Saskia en Jeroen elkaar aan. De deur werd opgeschoven en de conducteur stapte naar binnen.

‘O, Joene,’ fluisterde Saskia.

De conducteur zei vriendelijk: ‘Kijk eens aan. Twee kleine reizigers. Zijn jullie helemaal alleen op stap? Dat vind ik dapper, hoor. Laat me jullie kaartjes maar eens zien.’

Saskia stootte Jeroen aan. ‘Zeg jij het maar.’

Jeroen slikte. Toen haalde hij diep adem en zei: ‘We hebben... Ik bedoel... we hebben geen... Eh... we zijn...’

Saskia probeerde hem te helpen. ‘Meneer de conducteur,’ zei ze met een beverig stemmetje. ‘Jeroen bedoelt... Hij wil vertellen...’

‘Ik bedoel,’ zei Jeroen, ‘dat Saskia haar koffertje in de bus heeft laten staan.’

‘O, en zitten daar de kaartjes in?’ vroeg de conducteur.

De tweeling schudde het hoofd.

‘O, als de kaartjes daar niet in zitten, kunnen jullie ze me toch geven? Dan kan ik ze knippen.’

‘Nee!’ zei Jeroen. ‘Papa is naar de bus gehold om het koffer-tje te zoeken.’

De conducteur keek de tweeling verwonderd aan. ‘Zijn jullie met je vader? Waar is hij dan?’

Saskia zag dat de conducteur ongeduldig begon te worden. Met trillende lip zei ze: ‘Papa zit niet in de trein. En hij heeft onze kaartjes.’ Ze begon bijna weer te huilen.

‘Maar als jullie vader niet in de trein zit, waarom heeft hij jullie de kaartjes dan niet gegeven? Hij weet toch dat jullie die moeten hebben?’ De conducteur begreep er nog steeds niets van.

‘Papa kon de kaartjes niet geven, omdat hij naar de bus moest.’ Saskia hilde nu echt en Jeroen ook bijna, omdat hij het niet kon uitleggen.

De conducteur kreeg medelijden met die twee hummels.

‘Jullie hoeven toch niet te huilen? Vertel het me maar rustig,’ zei hij.

Voordat Jeroen alles kon gaan uitleggen, ging de deur van de coupé weer open. En papa kwam binnen!

‘Papa!’ riep Saskia en ze vloog op hem af.

‘Hoi, pap,’ zei Jeroen opgelucht. Gelukkig had hij de trein toch nog gehaald!

Papa vertelde dat hij op het laatste nippertje nog in de trein had kunnen springen. Maar hij had helemaal in het achterste rijtuig gestaan en iemand met veel koffers had het gangpad versperd. Daarom had het zo lang geduurd voor hij bij hun coupé terug was.

De conducteur stond hoofdschuddend te kijken hoe Saskia en Jeroen als jonge honden om hun vader heen sprongen. Ze hadden toch net gezegd dat hun vader helemaal niet in de trein zat? Hadden ze hem voor de gek gehouden?

‘Mag ik de kaartjes?’ vroeg hij kortaf.

Papa gaf ze hem en legde toen uit wat er allemaal gebeurd was.

‘In orde, meneer,’ zei de conducteur. Hij moest vlug verder.

‘Nog een fijne vakantie,’ zei hij tegen de tweeling.

Papa stond met een hand achter zijn rug naar Saskia te kijken. ‘Raad eens wat ik hier heb?’ vroeg hij.

Het was het koffertje! Saskia was dolgelukkig.

‘Wat fijn dat je er weer bent, pap! Jeroen en ik waren een beetje bang.’

‘Ik niet, maar jij wel,’ zei Jeroen stoer. Nu zijn vader er weer was, kreeg hij meteen praatjes.

Papa liet zich op de bank zakken. ‘Daar zitten we dan,’ zei hij, terwijl hij de druppeltjes zweet van zijn voorhoofd veegde.

Saskia zei: ‘Nu is de vakantie echt begonnen.’

‘Ik hoop het,’ zei papa.